

Lakat T. Károly: Kell ott fenn egy Császár – 4.

2013 április 11. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

nincs értékelve

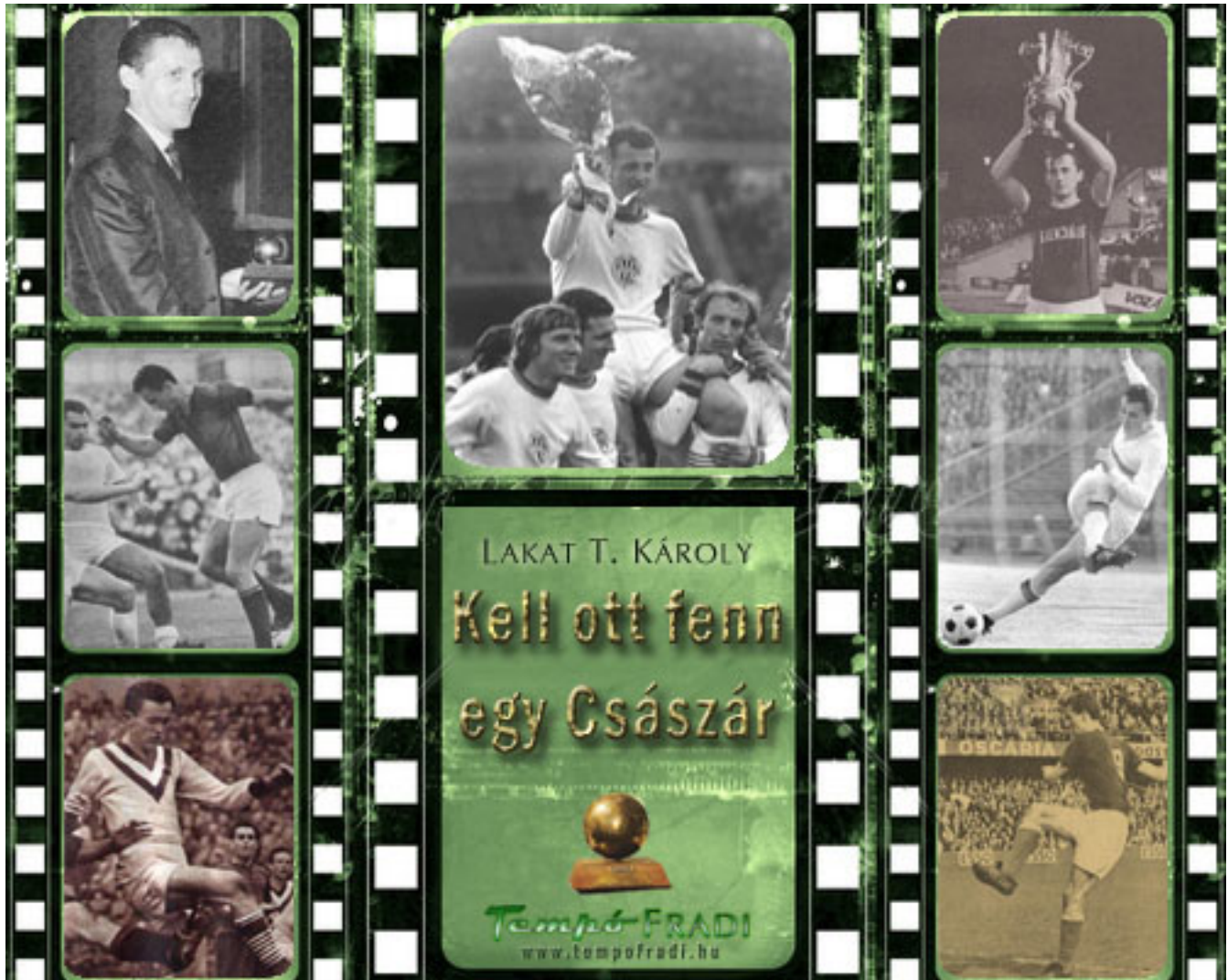
Még

Mérték

Ha bárki netán azt hiszi, hogy ha valaki 17 évesen és 47 naposan bemutatkozik a legnépszerűbb magyar futball csapatban, s ott élete első NB I-es bajnoki meccsén a három gólból kettőt rúg, akkor a továbbiakban már csak azt kell megkérdeznie az edzőjétől, hogy hány órakor kezdődik a következő meccs, akkor az nagyot téved.

Feküdt ott mindenki, aki német...

A Diósgyőr elleni szenzációs premier után a következő fordulóban, Győrben ugyan újra *Albert Flórián* a Fradi centre (nyernek 1:0-ra, de a gólt nem rúgja), harmadik meccsén, Tatabányán egyenesen 5:0-ra kapnak ki, ami azért valljuk be meglehetősen nagy dráma egy Ferencváros életében, ám ezt megússza. Nem úgy a következő fordulót, amikor a BVSC (...) nyer ellenük 3:1-re.

A szégyen akkora (két vereség, 1:8-as gólaránnyal), ami a Fradiszintjén már-már kezelhetetlen. Tátrai edző kezelésbe is kezd, Albertet kihagyja és egészen a következő esztendő tavaszirajtjáig nem is állítja a csapatba többé. Ezen a ponton ketté is törhet egy rutintalan, az élvonalbelifutballal voltaképpen még csak ismerkedő fiatalember pályája (akár teljes karrierje). Flóriról azonban ordít, hogy több az egymeccses tehetségeknél.

1959 februárjában egy Képes Sportnak adott Tátrai nyilatkozat sem nyugtathatja meg igazán, hiszen Pubi bácsi arról beszél, hogy: „A fiatal, nagyon tehetséges Albert benne van ugyan a szék keretben, helyet is kap majd csapatban, de egyelőre még nem az egész mérkőzés sorozaton...”.

A magyar futbalvezetők sajtóságos nyelvén ez azt jelenti: hol játszatom majd, hol nem. Attól függ, hogy a csapat eredményei elbírák-e azt, hogy továbbra is egy 17 éves tejfölösszájú gyerek viselje a 9-es számú zöld-fehér mezt. Bárki könnyedén elképzelheti, ilyen alapokról startolva milyen tavaszt kellett Flórinak produkálnia ahhoz, hogy ne csak a Fradi kezdő csapatában állandósítsa a helyét, hanem június 28-án, a Népstadionban a svédek ellen már legyen az A válogatott középcsatára!

Tóth László (Fotó: Labdarúgás)

Még mindig nincs 18 éves, és az első NB I-es bajnokija óta sem telt el több nyolc hónapnál.

Ekkor már Baróti egyedül vezeti a válogatottat, ám az több mint jellemző, hogy Albert számára nem a Fradiban való további brillírozást, hanem az érettségi(...) letételét jelöli meg a válogatottban való debütálás alapfeltételeként.

Miután történelmileg igazolható tény, hogy Flóri játszott azon a svédek elleni meccsen, a logika szabályaiszerint az érettséginek is sikerülnie kellett. Az élet (vagy a futball?) furcsa fintora, hogy az érettségi talán még egy kicsivel jobban is sikerült, mint maga a bemutatkozás.

A Népstadionban 72 000 néző előtt (egyszer, akkoriban barátságosnak hívott nemzetek közötti válogatott mérkőzés) beszélünk, amilyenre ma ingyen kéne beengedni a szurkolókat, hogy ne legyen teljesen üres a ház...) a szovjet Demcsenkó játékevezetése mellett a *Grosics – Mátrai, Sipos, Sárosi – Bundzsák, Kotász – Sándor, Göröcs, Albert, Tichy, Fenyvesi* összeállítású magyar válogatott. (megjegyzem: ez a csatársor később emblematikussá válik a magyar futballban) 3:2-re nyer, az egy esztendővel korábban még világbajnoki döntőt játszó Svédország ellen. Igaz, abból a csapatból már hiányzik az igazi krém. Nincs Liedholm, nincs Gren, nincs Hamrin, nincs Skoglund, no de nálunk sem az akkor már régen hérosszá nemesült Hidegkuti, hanem egy néhány órával korábban érettségizett hercegszántói srác a center.

Egy nyakigláb lakli, aki nem játszik igazán jól. Igaz, rosszul sem. Talán az a legmegfelelőbb kifejezés, hogy okosan játszik, el tudja hitetni magáról, hogy hosszú időn át nem kell centert keresnie a válogatottba Barótinak. Dicsérik is, kritizálják is, ahogyan ez ilyenkor lenni szokott, de miután nem lő gólt sokkal csendesebb körülötte az élet, mint amikor betalál. Első válogatott mérkőzésétől kezdve (bár esetében ugyanez érvényes volt mindvégig a bajnoki mérkőzéseken is) jószívrrel üldözi ez a sajátos népitélet. Ha gólt lő, akkor istenítik, még ha semmi mást nem is csinált a meccsen, viszont ha „nullás” marad, azonnal felerősödik az ácsorgásról, meg a csípőre tett kézzel daloló zümmögő-kórus.

Szerencséje van abból a szempontból, hiszen Baróti legendásan türelmes (miért is váltana, hiszen a csapat nyert), balszerencsés azért, mert az első válogatott gólját nem itthon, hanem idegenben, sorrendben a 3. válogatottsága alkalmával Belgrádban a jugoszlávoknak lövi.

De nem is lenne a tette tipikusan alberti, ha ezen a 3. válogatottságon nem mindjárt hármat rúgna azokból a fránya, addig elmaradt gólokból. Albert három és Bundzsák góljaival 4:2-re nyerünk, s ez a három úgy három, hogy a 77. percben sérülés miatt lecserélik!

No, ez már nem akármilyen, ez már a Népsportnak is megér egy kisebb hozsannát, a Képes Sport meg egyenesen címlapján hozza a legújabb kori magyar futballsztár egyik góljának pillanatát.

A Képes Sport címlapon hozza...

A meccset a televízió is közvetíti, de csak a kivételesen szerencsések (akarom mondani az igazán jó módúak) láthatják, így aztán a hatás megközelít?en sem akkora, mintha valaki egy prózai NB I-es bajnoki meccsen a Dorognak vagy a Salgótarjának rúg egy hármast, de azt a Népstadion teltházas lelátói el?tt teszi.

Pedig 1959 ?szén már nemcsak Orion készülékek vannak a gazdagabb családoknál. Jelentkezik a konkurencia, a székesfehérvári Vadásztölténygyár ekkor dobja piacra a Munkácsyról elnevezett tv-készülékét, amely bombasiker (emlékszem az iskolában már büszkélkedni lehetett azzal, hogy „nekünk Munkácsy tévénk van!”), s az el?fizet?k száma is megháromszorozódik, de még meg sem közelíti az 50 000 készülék vásárlót.

A Népstadion meg, ha tele van, akkor ugye akár százezren is tombolhatnak az Aranycsapat emlékéért örökre eltörölni ugyan nem tudó, ám a maga nemében és korszakában világszínvonalat jelent? magyar válogatott játéka láttán.

Kell is a jó футбол, mert arra vev? a nép, s ez egyáltalán nincs ellenére a kor hazai politikájának. Az esztend? nagy politikai eseménye a pártkongresszus, amelyen Nyikita Szergejevics Hruscsov a díszvendég, s amelyen Kádár világosan kimondja: „A múlttal foglalkozzanak a történészek. A legközelebbi múlttal is. Mindenki más nézzen

el?re!”

Aki el?re néz, az láthatja (sok egyéb mellett, persze) a „Kard és kocka” című filmet, amelyet akkoriban mutatnak be Gábor Miklóssal, Bánhidi Lászlóval, Zenthe Ferencsel, Ruttkai Évával, Tör?csik Marival, Balázs Samuval, Pécsi Sándorral, Rajz Jánossal a főbb szerepekben, de egy-egy jelenet erejéig már felt?nik Bodrogi Gyula, Garas Dezs?, sőt az észbontóan csinos Felföldi Anikó is.

A futballisták ugyan nem gyakori vendégei, de mégis megjegyzend?: a Marx téren ekkor nyílik meg az első Tejvendégl?. Soha, sehol nem ettem azóta sem olyan gyümölcsrizst vagy madártejet, mint ott egy-egy kett?s meccsr?l hazafelé tartva.

Egy magamfajta, akkor éppen a kilencedik évében járó kisrác számára az élmények orgiája volt egy Albert vagy egy Tichy gól, majd mindez betet?ve egy Tejvendégl? látogatással, bár az utóbbira már csak anyai nagyapám tartott velem, mert odáig azért nálunk soha sem fajulhatott a helyzet, hogy apám egy Tejvendégl? látogatója legyen...

A Pécsi Dózsa elleni bajnoki mérk?zés el?tt készült felvételen állnak (balról): Albert, Orosz, Dálnoki, Rákosi, Dálnoki, Vilezsál. El?l: Kocsis, Mátrai, Horváth, Berta, Dékány dr. (Kocsis Györgygy?jteményéb?)

F?h?sünkre visszatérve: 1959. november 8-án aztán led?l minden gát, eloszlik minden kétely, értelmét veszti minden kritikus, vagy egyenesen köteked? szó: Albert Flórián másfél hónappal 18. születésnapja után, egy évvel és hat nappal az NB I-es bemutatkozását követ?en egyszer és mindenkorra bejelentkezik a magyar labdarúgás Császára címre.

Nagyon messze jár még attól, hogy ezt a címet meg is kapja, de az, aki kint van a szinte végig szakadó es?ben lejátszott NSZK elleni meccsen, ráadásul csak egy mákszemnyi érzékkel is bír a futball nev? játék iránt, pontosan látja: ez a fiú lesz az, aki egyszer tényleg felül majd a császári trónra.

A gólról, arról a bizonyos mind a mai napig emlegetett csodagólról a sorozat első fejezetében már részletesen volt szó, így itt most csak annyit: feküdt ott mindenki, aki német.

Feküdt, mert Flóri úgy kígyózott át rajtuk a labdával, hogy többen tehetetlenségükben még egymással is összeütköztek, s a jó öreg Népstadion esztáztatta gyepén csücsülve bámulhatták csupán mit tesz velük ez a szemérmetlenülfiatalsrác, akinek a klasszikus költő sorait kölcsönvéve: „pedig még legénytollsem pehelyzik állán...”.

A Filmhíradó kamerája szerencsére megörökítette a jelenetet, így bárki ma is megnézheti, s aki utána azt mondja, hogy az az Albert gól ma nem ugyanúgy gól a világ bármelyik pályáján, a világ bármelyik válogatottja ellen, mint ahogy gól volt ott és akkor, azzal nincs vitám. Ráhagyom.

A németek egyik csatárának mindenesetre tetszetett, amit magyar center kollégája m?velt, mert amikor Flóri nagy nehezen kibontakozott az ?t agyon ünnepl? játékosársai öleléséb?l, egy, szinte alig látható, csak a nagyon figyelmes szem által érzékelhet? mozdulattal messzemen? elismerése jeléül végig simított a középkezdéshez éppen visszafutó magyar fiú karján.

A német játékost Uwe Seelernek hívták.

Az NSZK elleni 4:3, és benne a varázslatos Albert gól beírja magát a magyar futballtörténelembe, bevés?dik az emlékezetekbe, kitörölhetetlen többé a lelátón tomboló emberek lelkéb?l. Pedig villámgyorsan jönnek az egyszer? hétköznapiak. A Császárrá válás útján megtett els? igazán nagy lépést követ?en egy hét múlva már újra a Népstadion a színhely, az ellenfél a BVSC, de most nem a derék vasutasok, hanem a zöldben játszóknak nyernék 5:1-re, s a meccs talán nem véletlenül lesz Flóri legkedvesebb bajnokija. Az ötb?l négyet ugyanis Albert Flórián jegyez.

Mind a négyet – fejjel!

(fotó: Képes Sport)

Csoda, ha ezek után már elhangozhat az a bizonyos szilveszteri poén Kellér Dezs? szájából a televízió szilveszteri m?sorában? Csoda, ha annyit mond csak, hogy Flóri(és, persze csíp?re teszi a kezét...) s mindenki pontosan tudja, hogy kir?l van szó?

Pedig a m?sorban riválisa éppen lenne b?ven. Éjfél el?tt néhány perccel Psota Irén elénekli az év slágerét, a „Barnab?r? habléány”-t, akinek bája (mint azt adalból megtudjuk) b?völ Pest Budán. A szám remek, Psota nagyszer?, a nagyobb tapsot mégis az Albert poén kapja.

Ilyen évet éltünk.

Lakat T. Károly

www.tempofradi.hu – A Flag Polgári Magazin partnere

Ajánló